

Въпрѣки голѣмата строгостъ на закона, следъ една седмица куриерътъ на френското посолство занесълъ писмо на Колбера, съ което му съобщавалъ, че четирма стъклари били съгласни да избѣгатъ въ Франция и че всичко било готово за избѣгването имъ. Всичко това било уредено съ помощта на дюкенджията на островъ Мурано, дето били пренесени всички стъкларни фабрики.

Изминали се още нѣколко седмици. Въ една тъмна нощъ, въ една голѣма лодка съ 24 добре въоръжени хора, отпътували за далечна Франция четирма венецианци-стъклари. Срещу тази услуга на дюкенджията последниятъ получилъ торбичка съ златни монети.

Когато въ Венеция се узнало за избѣгването на стъкларитѣ, тѣ били вече въ Парижъ и приготвявали огледала. Напраздно венецианскиятъ посланикъ се мжчилъ да узнае, де се намиратъ тѣ.

Следъ нѣколко седмици и други стъклари избѣгали отъ Венеция.

Венецианското правителство, недовошно отъ своя посланикъ въ Парижъ, задето не успѣлъ да узнае где се намира френската кралска фабрика, го уволнило и назначило новъ посланикъ, който се наричалъ Гвисталиани.

Гвисталиани скоро намѣрилъ избѣгалитѣ и ги повикалъ при себе си, а нѣкои отъ тѣхъ убедилъ да се завърнатъ въ отечеството си.

Но презъ това време и Колбертъ всячески се стремѣлъ да задържи венецианцитѣ въ Франция. На последнитѣ били дадени много пари, изпълнени имъ били всички желаня, като били улеснени и семействата имъ да избѣгатъ отъ Венеция.